

NORGES HØYESTERETT

Den 30. oktober 2013 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne Skoghøy, Øie og Noer i

HR-2013-02275-U, (sak nr. 2013/1811), straffesak, anke over dom:

A (advokat Sidsel Katralen)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

avsagt slik

BESLUTNING:

- (1) Saken gjelder domfellelse for overtredelse av straffeloven § 229 annet straffalternativ, jf. § 232, jf. § 61. Spørsmålet er om anke til Høyesterett over saksbehandlingen, lovanvendelsen og straffutmålingen skal tillates fremmet.
- (2) A, født 00.00.1961, ble 14. mai 2012 satt under tiltale for overtredelse av straffeloven § 229 andre straffalternativ, jf. § 232. Grunnlaget for tiltalen var:

"I tidsrommet søndag 13.–onsdag 16. mars 2011 på bopel ved X i X, skar han B i vagina/mellomkjøttet med en tapetkniv eller annen skarp gjenstand, slik at hun fikk en 3 cm dyp rift som strakte seg 4-5 cm innover i vagina, med den følge at hun hadde store smerter med vesentlig redusert arbeidsevne i over 2 uker."

- (3) Ved Inntrøndelag tingretts dom 5. november 2012 ble A frifunnet.
- (4) Påtalemyndigheten anket dommen til Frostating lagmannsrett, som 21. juni 2013 avsa dom med slik slutning:

"1. A, født 00. 00.1961, dømmes for overtredelse av straffeloven § 229 annet straffalternativ jf. § 232 jf. § 61, til forvaring etter straffeloven § 39c med en tidsramme på 5 – fem – år og 6 – seks – måneder og en minstetid på 3 – tre – år.

I tidsrammen og minstetiden fragår 34 – trettifire - dager for utholdt varetekt.

2. A dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse å betale til B 10 000 – titusen – kroner i erstatning for økonomisk tap og 125 000 –etthundreogtjuefemtusen – kroner i erstatning for ikke økonomisk tap."

- (5) A har anket lagmannsrettens dom. Anken gjelder prinsipalt saksbehandlingen og lovanvendelsen, subsidiært straffutmålingen.
- (6) Når det gjelder saksbehandlingen, gjøres det gjeldende at domsgrunnene er uklare og mangelfulle.
- (7) Videre anføres det at saken ikke var tilstrekkelig opplyst, da en erklæring fra en svensk sakkyndig i en tidligere sak ikke ble fremlagt forut for ankeforhandlingen. Mulige alternative årsaker til fornærmedes skade er heller ikke tilstrekkelig utredet.
- (8) Anken over lovanvendelsen gjelder beviskravet. Det hevdes at lagmannsretten har lagt feil beviskrav til grunn.
- (9) Subsidiært gjøres det gjeldende at straffutmålingen er for streng. Det er ikke grunnlag for å anvende forvaring, og det er tatt utgangspunkt i en for lang tidsbestemt straff ved fastsettelsen av forvaringstiden.
- (10) Den konkrete tidsrammen og minstetiden er uansett satt for høyt, særlig fordi den usonede delen av en svensk dom er tatt med i beregningen.
- (11) *Påtalemyndigheten* har gjort gjeldende at det ikke foreligger saksbehandlingsfeil. Det er ikke mangler ved domsgrunnene, og saken har vært tilstrekkelig opplyst.
- (12) Lagmannsretten har lagt riktig beviskrav til grunn.
- (13) Lagmannsretten har lagt riktig straffenivå til grunn, og har beregnet tidsramme og minstetid i samsvar med Rt. 2012 side 1114.
- (14) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker:
- (15) Siden domfelte ble frifunnet i tingretten, kan anke til Høyesterett bare nektes fremmet dersom ankeutvalget enstemmig finner det klart at anken ikke vil føre frem, se straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum.
- (16) Hvilke krav som stilles til domsgrunnene, reguleres av straffeprosessloven § 40 andre og femte ledd, jf. Rt. 2011 side 172 avsnitt 28–29 og Rt. 2012 side 1236.
- (17) Det fremgår klart av lagmannsrettens dom hvilket saksforhold den har lagt til grunn. Lagmannsretten redegjør også for hvilke beviser den har bygd på. Kravene til domsgrunner er da klart oppfylt.
- (18) Ankeutvalget kan heller ikke se at det er noen saksbehandlingsfeil at erklæringen fra en svensk psykiatrisk sakkyndig i en tidligere sak ikke var fremlagt før ankeforhandlingen. Det finnes ikke holdepunkter for at påtalemyndigheten var kjent med denne forut for ankeforhandlingen i lagmannsretten. De to rettspsykiatrisk sakkyndige som forklarte seg for lagmannsretten, hadde fått tilgang til erklæringen før de avgav forklaringer, og det er intet i den svenske erklæringen som tilsier at det burde ha vært foretatt nye utredninger.

- (19) Utvalget kan heller ikke se at alternative skadeforklaringer er utilstrekkelig utredet. De sakkyndige som har forklart seg, har vurdert alternative årsaksfaktorer, og utvalget kan ikke se at det var behov for ytterligere utredninger om dette.
- (20) Ankeutvalget finner det også klart at anken over lovanvendelsen ikke kan føre frem. Det fremgår av lagmannsrettens dom at lagmannsretten har latt rimelig tvil komme tiltalte til gode.
- (21) Endelig finner utvalget ikke grunn til å henvide anken over straffutmålingen. Vilkårene for forvaring er åpenbart oppfylt. A er dømt for en alvorlig voldsforbrytelse, og lagmannsretten har i samsvar med de sakkyndiges konklusjon funnet at det foreligger høy grad av risiko for gjentakelse av lignende seksualisert atferd, da han ved dommen i denne saken for tredje gang blir dømt for å ha skadet en kvinne i underlivet. Denne vurdering er ankeutvalget enig i. Hensynet til samfunnsvern tilsier her forvaringsstraff.
- (22) Lagmannsretten har ved den konkrete utmåling av forvaringen tatt utgangspunkt i at alternativ tidsbestemt straff ville ha vært fengsel i noe over fire år. Dette er ikke for strengt. Utvalget har heller ikke for øvrig noe å bemerke til lagmannsrettens konkrete utmåling av forvaringen.
- (23) Utvalget finner etter dette at anken bør nektes fremmet.
- (24) Kjennelsen er enstemmig.

S L U T N I N G:

Anken nektes fremmet.

Toril M. Øie
(sign.)

Jens Edvin A. Skoghøy
(sign.)

Ragnhild Noer
(sign.)

Riktig utskrift: